

Levitic - Comentarii Jean Koechlin

Leviticul este o carte închisă pentru cine nu are „cheia“ divină. Aici îl găsim pe Hristos în aspectele jertfei și ale preoției Sale. Credinciosul are o singură jertfă, adusă „odată pentru totdeauna“, deplin suficientă (Evrei 10.10). Dar, pentru a descrie această jertfă sub diferitele ei înfățișări, Duhul Lui Dumnezeu ne oferă imagini variate și complementare. Arderea-de-tot este amintită prima, pentru că reprezintă partea care îi revine lui Dumnezeu din lucrarea lui Hristos. Este exprimată în Noul Testament prin pasaje ca: Ioan 10.17; Efeseni 5.2; Filipeni 2.8. Dragi prieteni creștini, când ne gândim la cruce, în loc să vedem în primul rând mântuirea noastră, să luăm în considerare mai întâi satisfacția pe care Dumnezeu Și-a găsit-o în Persoana și în lucrarea Fiului Său sfânt. Pentru jertfă puteau fi aduse trei feluri de animale și erau unele diferențe nete în modul lor de sacrificare. De exemplu, numai jertfele de animale erau tăiate în bucăți și așezate pe altar. Dar, în fiecare caz, se înălța o „mireasmă plăcută Domnului“. Acesta era efectul focului judecății care a căzut asupra Jertfei sfinte de pe cruce: ea a dat la iveală până în cele mai mici detalii perfecțiunea jertfei „fără pată“ (Evrei 9.14).

Dacă arderea-de-tot vorbește de mireasma plăcută a lui Hristos în moartea Lui, darul de mâncare corespunde perfecțiunii vieții Lui ca om pe pământ. Într-adevăr, această jertfă nu cere sacrificarea unui animal, nici sânge, ci numai făină, untdelemn, tămâie și sare. Umanitatea Domnului: bobul de grâu măcinat fin; născut și botezat cu Duh Sfânt: frământat și uns cu untdelemn; încercat prin suferință, fie văzută, fie ascunsă: focul sobei, al tigăii sau al cuptorului. Toate acestea au fost pentru Tatăl o mireasmă extrem de prețioasă. Credinciosul, oferindu-l lui Dumnezeu această viață perfectă a lui Isus, obține din ea propria lui hrană. Să privim acest Om minunat în Evanghelii. Dependența Sa, răbdarea Sa, încrederea Sa în Dumnezeu, blândețea Sa, înțelepciunea Sa, bunătatea Sa, dăruirea Sa care a rămas neschimbată în toate suferințele Lui, iată câteva subiecte admirabile care vin în legătură cu darul de mâncare presărat cu tămâie. Este „ceva preasfânt“ (v.3, 10). Aluatul, imagine a păcatului, nu intra deloc, nici mierea, simbol al afecțiunilor omenești. În schimb, sarea separării pentru Dumnezeu, care împiedică degradarea, a marcat viața Domnului Isus și nu trebuie să lipsească deloc nici din viețile noastre (Marcu 9.50; Coloseni 4.6).

Tot lucrarea lui Hristos este cea care prezintă și jertfa de pace (sau jertfa prosperității). Însă de astă dată este privită sub aspectul comuniunii, al bucuriei și al păcii pe care ea le aduce. Domnul Isus nu a venit numai pentru a-L glorifica pe Tatăl în viața Sa (darul de mâncare), în moartea Sa (arderea-de-tot) sau pentru a ispăși păcatele noastre (jertfele din cap. 4). El a venit și pentru a ne introduce într-o nouă relație de comuniune cu Dumnezeu. Mântuitorul nostru scump nu S-a mulțumit numai să ne salveze de la judecata eternă. A dorit să ne facă fericiți și aceasta încă de acum. Ca și la celelalte jertfe, grăsimea era rezervată pentru Domnul și era făcută să fumege pe altar. Aceasta simbolizează energia interioară, voința care guvernează inima. În cazul Domnului Isus, această energie a fost în întregime pentru Dumnezeu. Voința Lui a fost să facă numai ceea ce îi era plăcut Tatălui Său (Ioan 6.38; 8.29). O astfel de jertfă nu putea să fie decât de o mireasmă nespuse de plăcută pentru Dumnezeu (v. 5, 16). Ce privilegiu pentru noi, cei care îl cunoaștem pe Domnul Isus, de a avea aceeași „mâncare“ ca și Tatăl (v. 11, 16), de a fi invitați la masa Lui pentru a împărtăși bucuria și gândurile Lui despre Fiul Său preaiubit! „Părtășia noastră“, spune apostolul Ioan, „este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos“ (1 Ioan 1.3).

Jertfa pentru păcat încheie lista jertfelor sfinte. Pe primul loc a fost pusă arderea-de-tot, partea ce revenea lui Dumnezeu din lucrarea lui Hristos, jertfa pentru nevoile păcătosului fiind prezentată ultima. Dar, se înțelege, noi trebuie să urmăm calea în sens invers. Înainte de a cunoaște pacea și bucuria jertfei de mulțumire și de a înțelege ce a fost Isus în viața Lui pentru Dumnezeu, începem intrând în relație cu Cel care a suferit și a murit pe cruce pentru a ispăși păcatele noastre. Sângele era adus în cort ca pentru a-l aduce lui Dumnezeu dovada lucrării încheiate și ca pentru a-i da păcătosului garanția că este acceptat. Grăsimea fumegândă pe altar semnifică satisfacția pe care o găsește Dumnezeu în supunerea victimei. Pe scurt, în timp ce carnea arderii-de-tot trebuia arsă pe altar, iar cea a jertfei de pace (mulțumire) trebuia mâncată de cel care o aducea, trupurile animalelor jertfite pentru păcat trebuia arse afară din tabără. Din cauza păcatelor pe care le-a luat asupra Lui, Isus a suferit „afară din tabără“ (Evrei 13.12), departe de prezența Dumnezeului Celui sfânt. Verbul „a arde“, diferit de „a face să fumege“, întrebuițat pentru grăsimi și parfumuri, arată intensitatea judecății care a consumat Jertfa noastră desăvârșită (Evrei 13.11).

Mulți oameni nu se consideră vinovați de greșelile făcute din neștiință; ei merg pe principiul că Dumnezeu nu le poate reproșa ignoranța și că va ține cont de bunele lor intenții. Fatală iluzie! Faptul că Dumnezeu trebuie să prevadă o jertfă pentru păcatele „din greșeală“ (sau: „din neștiință“, sau: „din neatenție“) dovedește că păcătosul, chiar neștiutor, este vinovat înaintea Lui. De altfel, și legile noastre se aplică la fel: nimic nu scuză ignoranța. O călcare a legii, chiar neintenționată, poate pune sub acuzare. În ochii Dumnezeului Celui sfânt, păcatul, odată comis, rămâne; nu este nici o scuză pentru indiferența mea. Dar înțeleg că, pentru toate păcatele, dacă este condamnare, în același timp este și jertfă. Nu există nimic altceva – în afară de marea lucrare a crucii care să poată șterge grelele ofense aduse lui Dumnezeu de păcatele mele, comise cu voie sau fără voie, pe care mi le amintesc sau pe care le-am uitat de mult. Punând mâna pe capul victimei, cel care aducea jertfa făcea ca păcatul lui să treacă asupra ei. Recunoștea că era vinovat și că trebuia să moară, dar animalul pe care îl oferea îi lua locul pentru a purta păcatul, murind în locul lui. Aceasta este ceea ce a făcut pentru noi Isus, Înlocuitorul nostru perfect.

Pentru păcatul lui, un preot uns trebuia să aducă un vițel (v.3), o căpetenie un țap (v.22, 23), iar un om de rând un ied sau un miel (v.27, 28, 32). Cei care trebuie să fie un exemplu au o responsabilitate mai mare, care se reflectă în importanța animalului adus ca jertfă. Dar înaintea lui Dumnezeu „toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu“ (Romani 3.23). Fie că sunt în vârful sau la baza scării sociale, onorați sau disprețuiți de contemporanii lor, fie că sunt răufăcători sau trec drept oameni cinstiți, toți oamenii sunt incluși într-o singură categorie: cea a păcătoșilor pierduți. Totuși, în nemăsurata Lui îndurare, Dumnezeu a creat o nouă categorie: cea a păcătoșilor iertați. El „i-a închis pe toți în neascultare (sau: în necredință), ca să arate îndurare tuturor“ (Romani 11.32). Să ne oprim asupra expresiilor din v. 23 și 28: „dacă i se va face cunoscut păcatul lui prin care a păcătuit“. Aceasta este o aluzie la slujba delicată, numită „spălarea picioarelor“, care constă în a-l ajuta pe un alt credincios să-și descopere și să-și judece greșelile (Ioan 13.14). „Și i se va ierta“, spune Cuvântul la sfârșitul fiecărui paragraf. Acesta este răspunsul divin pe care Dumnezeu îl poate da păcătosului pocăit pe temeiul lucrării Fiului Său preaiubit!

Versetele de la 1 la 4 ne dau câteva exemple de păcate care trebuia ispășite prin jertfă. Se pune problema unor fapte a căror gravitate probabil că nu am fi descoperit-o dacă Cuvântul, piatra de încercare a conștiinței noastre, nu le-ar fi condamnat: omisiunea depunerii unei mărturii, contactul scurt cu ceva necurat, rostirea unor cuvinte nesocotite. Cineva poate să se facă vinovat prin păstrarea tăcerii (v.1) sau prin faptul că a spus prea mult (v. 4). În toate aceste cazuri era necesară mărturisirea (v. 5), urmată de aducerea jertfei (v. 6). Tot așa se

pune problema în 1 Ioan 1.9, numai că acolo nu mai trebuia să se aducă jertfă a doua oară. Sângele lui Hristos este deja vărsat pentru noi înaintea lui Dumnezeu, așa că este suficientă mărturisirea. Atunci Dumnezeu „este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. Versetele de la 7 la 13 iau în considerare unele deosebiri între resursele celor care aduceau jertfe. Unul oferea un miel, altul două turturele și altul o mână de făină. Nu toți putem aprecia în aceeași măsură lucrarea Domnului Isus. Dar ceea ce contează este adevărata valoare pe care o are înaintea lui Dumnezeu.

Chiar și cel mai scrupulos israelit putea să aibă mereu teama că a uitat un păcat comis din neștiință și că, imediat după ce a adus jertfa, un nou act de necredință ar fi cerut altă jertfă. Vai! În ciuda certitudinilor Cuvântului lui Dumnezeu, mulți creștini trăiesc și azi cu aceeași teamă. Ei își leagă mântuirea de strădaniile sincere de a se împăca cu Dumnezeu, dând milostenie și făcând penitențe (exprimându-și părerea de rău sau chiar supunându-se la canoane), fără a avea vreodată siguranța că acestea vor fi suficiente. Iată ce înseamnă a nu cunoaște harul divin! În schimb, ce fericiți am fi dacă am trăi eliberați de teamă, prin asigurarea că Domnul Isus a făcut totul pentru noi! În aceste pasaje se disting păcate împotriva lui Dumnezeu (5. 15, 17) și păcate împotriva aproapelui (6.2, 3). Adesea ne preocupăm mai puțin cele dintâi decât cele din urmă, dar ar trebui să fie invers. Pentru răul cauzat altuia nu era suficient ca acesta să fie îndreptat, ci trebuia să aducă Domnului o jertfă pentru vină (6.6; vezi Psalmul 51.4). La fel, nu era suficient numai a te pune de acord cu Dumnezeu, ci, în ziua când vinovatul se pocăia și aducea o jertfă, trebuia să rezolve problema și înaintea oamenilor (6.5 sf.). Creștinii din Efes, odinioară practicanți ai vrăjitoriei, sunt grăbiți după convertirea lor să ardă cărțile magiei lor (Fapte 19.19).

Probabil că am observat o paralelă între cele patru jertfe principale și aspectele lucrării lui Hristos prezentate de cei patru evangheliști. În Ioan, Isus este jertfa sfântă a arderii-de-tot, Cel pe care Tatăl L-a iubit pentru că Și-a dat viața El Însuși (Ioan 10.17-18). Luca ne face să ne minunăm de viața Omului desăvârșit, despre care vorbește darul de mâncare. Marcu Îl pune înaintea noastră pe Robul lui Dumnezeu, reprezentat prin jertfa de consacrare sau de pace. Matei, mai mult decât ceilalți, proclamă că „El va mântui pe poporul Său de păcatele sale” (Mat.1.21). Capitolele 6 și 7 tratează aceste patru tipuri de jertfe pentru a stabili legea lor, cu alte cuvinte, cum anume trebuia să le ofere preotul. Arderea-de-tot trebuia să fie necurmată (v.13), iar darul de mâncare „era o rânduială pentru totdeauna” (v.18). Ieri am văzut temerile israelitului care niciodată nu era sigur că era făcut desăvârșit prin aceleași jertfe aduse neîntrerupt. Dar cap. 10 din Evrei îl prezintă pe preot stând „în picioare în fiecare zi, slujind și aducând deseori aceleași jertfe care niciodată nu pot înlătura păcatele”. Același capitol îl prezintă apoi pe Isus care, „după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 10.1,11,12; vezi și notele de la v. 12; „s-a așezat”: expresie a încheierii pe deplin a lucrării Domnului Isus, în contrast cu preoții care stăteau în picioare, slujind zi de zi).

Epistola către Romani ne învață că Dumnezeu a trebuit să Se ocupe de două probleme: cea a păcatelor, până la cap. 5.11, apoi de cea a păcatului, până la cap. 8. A trebuit să condamne pomul tot așa cum a condamnat și fructele, păcatul din firea noastră în aceeași măsură cu rezultatele lui. Cerând o jertfă pentru vină (fapta comisă) și o alta pentru păcat (rădăcina acestei fapte), Dumnezeu ne învață că lucrarea lui Hristos răspunde la aceste două nevoi ale păcătosului. Legea jertfei de mulțumire ilustrează condițiile necesare pentru a fi realizată comuniunea creștină: jertfa de mulțumire era adusă ca urmare a acțiunii iertării (v.12; 1 Cor. 10.16), cu caracter voluntar (de bunăvoie), cu bucurie (v. 16; 2 Cor. 8.4), departe de orice contact cu necurăția (v.21). În timp ce jertfele pentru păcat erau aduse pentru că cineva nu era curat, la jertfele de pace puteau avea o parte numai israeliții care erau curați (v. 19). Oricine atingea carnea jertfei pentru păcat devenea sfânt (6.27), în timp ce, invers, orice necurăție întina jertfa de pace. Noi ne îngrijim de curăția alimentelor noastre. Să ne îngrijim și mai mult ca nici o necurăție din duhul nostru să nu întrerupă comuniunea a cărei imagine este această jertfă.

Imagine a comuniunii celui răscumpărat cu Dumnezeu și cu frații, jertfa de mulțumire era singura la care fiecare își primea partea lui. Dumnezeu își avea partea Lui, și anume grăsimea și sângele, care vorbesc de drepturile Sale asupra devotamentului nostru și asupra vieților noastre. Aaron și fiii săi primeau pieptul legănat și spata ridicată (v.34), simbolizând afecțiunea și puterea celui răscumpărat, care îi aparțin lui Hristos și alor Săi. În sfârșit, adoratorul însuși primea de acolo mijloace de subzistență. Observăm, de asemenea, că hrana preoților depindea de jertfele de pace. Energia spirituală pe care cel credincios o va putea angaja în slujirea Domnului decurge din comuniunea pe care va fi realizat-o cu El. Cele două epistole către Corinteni confirmă aceasta. Prima se ocupă de comuniune, cea de-a doua de subiectul servirii. Slujba noastră va fi folositoare și binecuvântată în măsura în care ne vom hrăni cu Jertfa de mulțumire desăvârșită și, urmând exemplul Lui, ne vom aduce trupurile ca jertfe vii, sfinte, plăcute lui Dumnezeu ... (Romani 12.1). Iată secretul pentru a deosebi, conform aceluiași capitol, care este „voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită” (v.2) și pentru a o putea apoi împlini cu bucurie (v. 3-8).

În primele șapte capitole am studiat subiectul jertfelor și ajungem acum la cel al preoției. Dacă păcătosul are nevoie de o jertfă, credinciosul, la rândul său, are nevoie de un preot pentru a-și exercita serviciul care îi este încredințat. Acum, în Hristos, noi avem și una și alta. El este Cel care S-a oferit pe Sine Însuși, victimă perfectă, pentru a ne pune în relație cu Dumnezeu și tot El este Cel care împlinește în prezent funcțiile Marelui Preot pentru a ne menține în această relație. El a trebuit deci să fie sacrificiu (jertfă) înainte de a fi Sacrificator (Preot). În cap. 29 din Exod am văzut instrucțiunile date de Domnul lui Moise pentru consacrarea lui Aaron și a fiilor lui. Sosise momentul pentru desfășurarea acestei ceremonii. Întreaga adunare a lui Israel fusese chemată la intrarea cortului întâlnirii pentru a-l vedea pe Aaron îmbrăcând veșmintele gloriei și ale frumuseții. Cu cât mai măreață este viziunea pe care epistola către Evrei, numită adesea «epistola cerurilor deschise», o oferă privitorilor credinței noastre! Ne invită să luăm aminte „la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus”, îmbrăcat în caracterele glorioase ale preoției Sale (Ev.3.1).

În acest capitol îl găsim din nou pe Aaron împreună cu fiii săi și aceasta ne duce cu gândul la Cel care nu Se rușinează să ne pună alături de El și să ne numească frații Lui. Fie ca Dumnezeu să ne păzească de a nu ne rușina în fața lumii de relația noastră cu Domnul Isus! (2 Timotei 2.12, 13). Adesea în aceste capitole se fac referiri la daruri legănate. Răscuirea unui obiect face ca acestuia să-i fie văzute toate fețele. Suntem astfel chemați să îi prezentăm lui Dumnezeu toate aspectele jertfei minunate pe care l-o aducem, vorbindu-l de Fiul Său, de felurile Lui gloriei și de lucrarea Lui în manifestările ei diverse. Pieptul berbecului de închinare, partea care îi revenea special lui Moise, era și el legănat. Putem astfel admira, sub numeroase aspecte, afecțiunile lui Hristos, care au constituit sursa și puterea dăruirii Sale pentru Dumnezeu. „Eu Îl iubesc pe Tatăl a spus Isus și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac” (Ioan 14.31). Și în viețile noastre, aceeași cauză va avea același efect. Numai iubirea poate suscita o consacrare adevărată, cu alte cuvinte, un sentiment adânc că Domnul are drepturi depline asupra inimilor noastre. Versetul 24 așterne aceste drepturi pe urechile noastre, pe mâinile noastre, pe picioarele noastre, simbolizând, respectiv, ascultarea, lucrarea și umblarea.

Epistola către Evrei îl înfățișează pe Marele Preot care ne trebuia: „sfânt, fără răutate, fără pată, despărțit de păcătoși ...” (Evrei 7.26). Câtă deosebire față de Aaron, „preot luat dintre oameni”, despre care în aceeași epistolă se spune că „era dator să aducă jertfe pentru păcate, atât pentru popor, cât și pentru sine” (Evrei 5.1-3). Aceasta este ceea ce vedem făcându-se aici. Înainte de a se putea ocupa cu păcatele poporului, Aaron era obligat să rezolve înaintea lui Dumnezeu problema propriilor sale păcate. Este un principiu general, de a cărui importanță ne amintește Domnul în „predica de pe munte”: pentru a putea scoate paiul din ochiul fratelui, trebuie mai întâi să-ți scoți bârna din propriul tău ochi (Matei 7.3-5). Sfârșitul acestui capitol ne arată cum, odată ce s-a făcut ispășirea și s-a reglementat chestiunea păcatului, binecuvântarea poate veni prin Autorul ei, gloria lui Dumnezeu se poate manifesta și bucuria este liberă să se exprime. Acestea sunt astăzi pentru poporul lui Dumnezeu consecințele fericite ale crucii lui Hristos. Să ne ajute Dumnezeu să le apreciem și să răspundem într-un mod potrivit!

În capitolul 9 ne-a fost amintit faptul că preoții luați „dintre oameni” pot păcătui. Nu este nevoie să mergem prea departe pentru a verifica acest adevăr trist. De fiecare dată când Dumnezeu l-a pus pe om într-o nouă relație, acesta s-a dovedit incapabil să facă față. Până aici totul fusese îndeplinit „cum poruncise Domnul” (expresie care se repetă de 14 ori în capitolele 8 și 9). Dar acum Nadab și Abihu, fiii cei mari ai lui Aaron, fac ceva „ce nu le poruncise El” (v.1). Abia fuseseră consacrați și au și adus „înaintea Domnului foc străin”, neluat de pe altar. Pedepsa severă care a urmat ne amintește de cât de grav este să substituim Cuvântul lui Dumnezeu prin voința noastră (în 2 Samuel 6.3 ... transportarea chivotului pe un car nou a avut ca urmare moartea lui Uza). Tot astfel, gândurile cărnii, ca și tot ce excită (băuturi tari) sentimentele ei, nu trebuie tolerate în închinarea adusă lui Dumnezeu. Disprețul manifestat față de adevăruri cunoscute îl aduce pe călcătorul de lege sub guvernarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, așa cum arată sfârșitul acestui capitol, Domnul este plin de îndurare față de cei neștiutori și răi, care au rătăcit calea, ca și față de cei care se pleacă sub disciplina Lui.

Așa cum a explicat Domnul Isus, nu lucrurile care intră în om îl spurcă, ci cele care ies din el (Marcu 7.15). Astfel, această distincție între animalele curate și cele necurate are, pentru creștin, numai aplicații spirituale. În acest capitol sunt luate în considerare patru grupe de animale: patrupedele, peștii, păsările și reptilele. Pentru a fi curate, primele trebuia să îndeplinească simultan două condiții: să rumege și să aibă copita despicată. Curăția credinciosului depinde atât de hrana lui, cât și de mersul lui. Și pentru pești se impun două condiții: să aibă înotătoare și solzi. Fără înotătoare, cum ar putea ei să-și păstreze direcția și să lupte împotriva curentului? Iar fără solzi, trupul nu le este protejat. Rezistența față de atracțiile lumii și față de tot ce oferă ea este mijlocul prin care un tânăr creștin poate rămâne curat. Păsările necurate erau carnivorele și omnivorele. Dacă lăsăm ca lucrurile firești să ne domine spiritul sau dacă suntem neglijenți cu lecturile noastre, cu ceea ce ni se prezintă în mediile de informare, atunci vom fi inevitabil înținați. În final iată reptilele și animalele imagine a puterii răului, a „urâciunii!” „Fie-vă groază de rău!”, îndeamnă Romani 12.9.

Privind reptilele și animalele care „se târăsc” pe pământ, vom recunoaște anumite aspecte și pericole morale de care trebuie să ne ferim. Cârțițele și șoarecii vatămă plantele tinere, distrugându-le rădăcinile; cameleonul ne sugerează acel gen de oameni care iau înfățișarea mediului: creștini între creștini și oameni lumești în lume. Versetele 32-40 arată cum lucrurile cele mai bune și folositoare pot fi stricate de ceea ce provine din „șarpe”. Domnul să ne învețe să veghem asupra sufletelor noastre și să folosim resursa nesecată pe care ne-a pus-o El la dispoziție: o fântână, un izvor, o sursă de apă, imagini ale Cuvântului divin care rămâne mereu curat. „Am ascuns Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” spune psalmistul (119.11). Un israelit evlavios avea întotdeauna grijă să se ferească de orice lucru sau hrană necurată (Fapte 10.14). Să avem o conștiință tot atât de sensibilă pentru a distinge ceea ce din punct de vedere spiritual este curat de ceea ce este necurat și ceea ce ne poate hrăni sufletul de lucrurile care ni-l pot otrăvi. Motivul profund al acestei despărțiri riguroase îl găsim în v. 45: „Dumnezeu este sfânt, iar noi suntem poporul Său”.

Pentru a ne arăta resursele divine pregătite înainte de apariția păcatului, Leviticul prezintă jertfele și preoția înainte de păcat. Capitolul 11 ne învață să veghem, ca să nu fim contaminați de necurății din afară. Dar răul nu este numai în jurul nostru, ci și înăuntrul nostru; vrăjmașul nostru este deja înăuntru. Capitolul 12 ne face cunoscut caracterul lui ereditar: „Iată, am fost născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmul 51.5). Firea păcătoasă a lui Adam s-a transmis la întreaga rasă; un nou-născut este un potențial păcătos înainte de a comite vreă faptă condamnabilă și are nevoie de jertfa lui Hristos tot atât de mult ca un adult. Capitolele 13 și 14 spun despre lepră, care întotdeauna reprezintă păcatul sub formă de întinare. Lepra: boală care distruge trupul, contagioasă, înspăimântătoare, anulând sensibilitatea, incurabilă! Înaintea lui Dumnezeu, păcatul are aceleași trăsături; el se exprimă prin fapte și cuvinte, chiar și la credincioși. Exemple: în Maria, calomnie (Numeri 12.10); în Ghehazi, lăcomie și minciuni (2 Regi 5.27); în Ozia, mândrie spirituală (2 Cronici 26.20).

Pentru a se putea pune diagnosticul de lepră, bolnavul trebuia să prezinte două simptome: piele albă, care ne face să ne gândim la declinul spiritual care își are izvorul în pierderea comuniunii cu Dumnezeu. Cu cât aceasta este mai adâncă în carne, ea indică faptul că defectul nu este superficial, ci trădează un rău profund. Dar, lucru paradoxal și totodată dificil de înțeles, dacă o singură pată era suficientă pentru a-l face pe un lepros necurat, din clipa când era „acoperit tot trupul”, putea fi declarat curat! Și așa și este; întocmai unui biet lepros, care de multă vreme își acoperea rănilor și acum nu și le mai poate ascunde, omul, nevoit să se recunoască în totul necurat, poate fi declarat curat de către Dumnezeu în virtutea lucrării lui Hristos. „Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am acoperit nelegiuirea”, spune psalmistul, „și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu” (Psalmul 32.5). Dar apariția „cărnii vii” aducea o nouă contaminare, aceasta simbolizând eforturile zadarnice ale firii vechi de a se face mai bună. În cap. 5 din Luca (v.12, 14), „un om plin de lepră” venit la Isus este imediat curățit și Domnul îl invită să aducă mărturie conformându-se cu instrucțiunile din cap. 14 al cărții noastre.

Anumite pete produse de unele boli de piele puteau induce în eroare. Bolnavul trebuia atunci închis șapte zile, apoi trebuia examinat pentru a se verifica dacă era sau nu vorba de o rană de lepră. Să nu judecăm niciodată pripit! Să fim atenți, să gândim bine când este vorba de alții, decât să le atribuim intenții rele din pornire. „Dragostea ... nu socotește răul” (1 Corinteni 13.5). Remarcăm că bolnavul nu-și spunea deloc părerea, ci preotul care îl vedea trebuia să se pronunțe cu privire la natura rănii. Ceea ce gândea omul despre situația lui nu avea importanță. Putea să nu simtă nimic și chiar să se creadă perfect sănătos și totuși să fie grav bolnav. Câți oameni nu știu că sunt victime ale maladiei păcatului! Ei nu și-au privit starea în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și nu s-au înfățișat Preotului. El este Cel care stabilește vina omului și îl declară iremediabil pierdut. „Terminați cu omul, ... pentru că în ce s-ar ține seama de el?” (Isaia 2.22). Dar Preotul care se pronunță astfel asupra stării noastre este și Cel care s-a ocupat de ea în har ca mare Doctor, oferind o vindecare deplină sufletelor noastre (Luca 5.31).

Groznică era situația leproșilor în Israel: scoși afară din tabără, fără speranță de întoarcere, despărțiți de ai lor, obligați să-și vestească de departe starea nenorocită: „Necurat, necurat!” Este o imagine a ceea ce eram: excluși din adunare, oameni dintre națiuni „înstrăinați de

cetățenia lui Israel, ... neavând speranță“. „Dar acum ... v-ați apropiat prin sângele lui Hristos“ (Efeseni 2.12, 13). Aceasta ne conduce la lucrarea de curățire descrisă în cap. 14. Evanghelia ne prezintă mai mulți astfel de leproși implorând mila Domnului. Și El, plin de compasiune, Și-a pus mâinile peste ei pentru a-i curăți, fără ca El Însuși să Se contamineze. Nu numai că putea, ci, în dragostea Lui, chiar dorea să-i facă perfect curăți (Matei 8.1-3; vezi și Luca 17.11 ...). În același fel, Mântuitorul drag poate și dorește și astăzi să curățească de toate păcatele pe oricine se recunoaște necurat. Lepra pe o haină (v. 47-59) reprezintă răul care poate să afecteze obiceiurile și mărturia noastră. Fie ca Domnul să ne dea atenție pentru a-l distinge, curaj pentru a-l „arde“, altfel spus, pentru a-l judeca de îndată ce apare!

A sosit ziua curățirii leproșului. Este dus înaintea preotului. Să observăm misiunea modestă, dar de neînlocuit, a prietenului care îl aduce pe bolnav la cel care trebuie să îl declare curat. Este un lucru prețios să fii folosit de Dumnezeu pentru a-i aduce pe păcătoși la Domnul Isus. Este o slujbă pe care chiar și un tânăr creștin o poate împlini (Ioan 1.42, 46). Dar dacă preotul stătea în cort sau în tabără, leproșul care fusese scos afară nu ar fi putut să-l vadă (v. 3). Pentru a-l întâlni pe păcătos, Isus a părăsit gloria. Noi n-am fi putut face nici un pas spre El, însă a străbătut El toată calea pentru a veni până la noi. Cum ar fi putut fiul risipitor să intre în zdrențe în casa tatălui său? Tatăl i-a ieșit în întâmpinare și l-a îmbrăcat în haina cea mai bună, pe când el era încă departe. În ce privește detaliile lucrării de curățire, cele două pasări luate împreună spun despre remediul divin pentru păcatul oricărui om: moartea Domnului, prima pasăre era ucisă; învierea Lui, a doua pasăre, lăsată liberă, își va lua zborul marcată de sângele pe care-l va purta spre cer pentru a-l prezenta simbolic înaintea unui Dumnezeu satisfăcut.

„Și va fi curat“, conchid v. 9 și 20. Nici aici nu se pune problema care este părerea leproșului curățit. Dumnezeu îl declară curat, sfânt, pe păcătosul născut din nou, pentru care Cuvântul Lui trebuie să fie suficient, chiar dacă el nu experimentează nici o emoție, nici vreun sentiment deosebit. „Ați fost spălați ... sfințiți ... îndreptățiți în Numele Domnului Isus“ (1 Cor. 6.11). Odată cu pasările, imagini ale lucrării lui Dumnezeu pentru noi, se mai cereau încă două lucruri, prefigurând lucrarea Lui în noi: apa, puterea curățitoare a Cuvântului, și briciul. Leprosul trebuia să-și radă părul, barba, sprâncenele. Toate spun că puterea firească a omului trebuie lepădată. Numim ELIBERARE această lucrare a Duhului care ne conduce la a judeca ceea ce produce firea noastră veche. Sângele jertfei era uns pe urechea, pe mâna și pe piciorul leproșului curățit, întocmai cum se procedase cu preotul în ziua închinării lui în slujbă (Exod 29.20) și la fel cu untdelemnul. În plus, leproșul era uns cu untdelemn (v. 18). Detaliu uimitor: numai acesta în Israel, împreună cu preoții și cu împărații, primea ungera sfântă, care corespunde lucrării Duhului Sfânt în inima celui răscumpărat! (1 Ioan 2.20). Din păcătoși mizerabili, spălați în sângele Său, Hristos a făcut „o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său“ (Apocalipsa 1.6).

Lepra într-o casă este un simbol al păcatului într-o adunare sau chiar în cea care poartă numele de Biserică, creștinătatea în ansamblu. Privind cu atenție Adunarea din Efes în Apocalipsa 2, vedem, sau mai degrabă Domnul, Marele Preot ai Cărui ochi sunt „ca para focului“, vede deja o mică pată care dă de bănuț: părăsirea dragostei dintâi. În rest totul părea bun: fapte, muncă, răbdare; dar să vedem ce devine acest mic început: o adevărată lepră la Pergam, unde pietrele casei sunt atinse unele de „învățătura lui Balaam“, altele de cea a nicolaiților. Apoi răul dospește ca aluatul la Tiatira, la Sardes, până când, la Laodiceea, care marchează ultimul stadiu al Bisericii responsabile, Domnul este constrâns să anunțe: „Te voi vărsa din gura Mea“ (Apocalipsa 3.16). „Casa cea mare“ a creștinătății de nume va fi respinsă, demolată. Capitolul 15 dezvăluie sursa întinării. Sub imaginea „scurgerii“ ne este arătat tot ceea ce este capabilă detestabilă noastră fire naturală să scoată la iveală în viața de zi cu zi, pentru a otrăvi în același timp și anturajul nostru și pe noi înșine. Există remediu pentru curățirea noastră: preoția exercitată în favoarea noastră de Domnul Isus (v. 15, 30).

Aaron primește în acest moment instrucțiuni pentru marea zi a Ispășirii (vedeți 23.27). La această scenă se referă cap. 9 din Evrei (citiți v. 7, 12, 25). O dată pe an, după ce aducea o jertfă pentru el însuși, marele preot aducea o jertfă pentru toate păcatele poporului comise în timpul anului. Apoi ducea sângele jertfei dincolo de perdeaua dinăuntru, pe capacul ispășirii, al cărui nume se explică în felul acesta. Sângele care făcea „ispășire pentru suflet“ (17.11 sf.) era adus aici. Dumnezeu putea să-și privească poporul în mod favorabil. Acesta nu însemna că sângele unui țap ar fi putut șterge măcar unul din păcatele comise de popor în timpul anului. Însă anticipat el vorbea înaintea lui Dumnezeu de sângele prețios al Mielului Său. Contrar cu ceea ce am fi gândit, Aaron nu se înfățișa înaintea Domnului în veșmintele sale impunătoare. El dezbrăca toată gloria în fața celei a lui Dumnezeu și se prezenta acolo numai îmbrăcat în in subțire, simbol al îndreptării practice (v. 4; Apocalipsa 19.8). Miroșul plăcut al tămâiei îl însoțea pe Aaron dincolo de perdea, așa cum și Hristos a intrat în Locul Preasfânt, oferind lui Dumnezeu plinătatea parfumului tuturor excelențelor gloriilor Sale.

Preotul pătrundea dincolo de perdea învăluit într-un nor de tămâie, în timp ce, afară, poporul aștepta cu teamă. Avea să primească Domnul jertfa? Dacă ceva nu era în regulă, Aaron n-ar fi pierit el precum cei doi fii ai săi mai mari? Ce ușurare în clipa când apărea din nou, serviciul său încheiat! Profetic, această scenă se va împlini când, venind în glorie pentru Israel, Hristos „Se va arăta a doua oară ... pentru mântuirea celor care-L așteaptă“ (Evrei 9.28). Mai rămăsese să se ocupe de țapul cel viu. Primul, cel pe care căzuse „sorțul Domnului“ (v. 9), fusese sacrificat și îndepărtase păcatul dinaintea lui Dumnezeu. Cel de-al doilea, țapul „pentru Azazel“, ducea cu el păcatul care apăsa conștiința poporului. De aceea toate păcatele erau mărturisite pe capul lui și acesta le purta pentru totdeauna asupra lui „într-un pământ nelocuit“ (v. 22) (Psalmul 103.12; Evrei 8.12, citat de Ieremia 31.34). Primul țap servea să facă ispășire: era pentru toți. Cel de-al doilea ne vorbește despre substituție: de victima care poartă „păcatele multora“ (Evrei 9.28), și anume, doar pe ale aceluia care, mărturisindu-și păcatele (v. 21), își însușesc prin credință vrednicia victimei. Jertfa lui Hristos are acest dublu caracter.

Iată cât de mare și de delicată era pentru marele preot și pentru fiii săi lucrarea necesară pentru înlăturarea păcatelor. Și, în plus, toată această slujbă era valabilă numai pentru un an. În adevăr, sursa păcatelor, inima omului, nu era curățită pentru atât, iar această inimă rea nu se putea lipsi să nu lucreze din nou fapte rele în tot timpul noului an. Întotdeauna era necesar să fie repetate aceste jertfe, mării preoți transmițând mai departe slujba, din tată în fiu, „pentru că prin moarte erau împiedicați să dăinuiască“ (Evrei 7.23-25). Cu cât mai măreață este lucrarea lui Hristos în realitatea ei, în întreg răsunetul ei, pretinzând propriul Său sacrificiu! Pentru a înlătura păcatul lumii, pentru a-i anula toate consecințele, cât și pentru a ajunge la sursă: inima omului și a o curăța, Isus a fost în totalitate singur. Nimeni altcineva nu poate avea în aceasta vreun rol, cât de neînsemnat. Ce făcea poporul în timpul acelei mărețe lucrări a preotului? Ei nu puteau și nici nu trebuia să facă nimic altceva, decât să-și smerească sufletele. O lucrare era împlinită în favoarea lor, în contul căreia ei se puteau odihni. Ei bine, aceasta este tot ce trebuie să facem și noi! Să ne odihnim în lucrarea suficientă și perfectă a Domnului Isus.

Dumnezeu își rezervă dreptul asupra sângelui (am văzut deja în cap. 7.26, 27). Sub privirile Sale, în Locul Preasfânt se găsea de acum înainte, înnoit an de an, sângele jertfelor oferite (cap. 16). Și acest sânge, de nelipsit pentru menținerea relației lui Dumnezeu cu poporul Său,

vorbește constant inimii lui Dumnezeu despre lucrarea Fiului Său preaiubit. Numeroase pasaje din Scriptură definesc virtuțile sângelui lui Hristos: El „face ispășire pentru suflet” (v. 11). „Curățește de orice păcat (sau: de tot păcatul)” (1 Ioan 1.7 vezi și nota g). Chiar cea mai mică greșeală pe care am comis-o trebuie să fie ștersă cu acest sânge și nu poate fi curățită altfel. Prin el am fost cumpărați „din orice națiune” (Apocalipsa 5.9 vezi și nota k), „răscumpărați din felul ... deșert de viețuire” (1 Petru 1.18-19), spălați (Apocalipsa 1.5), îndreptățiți (Rom. 5.9), împăcați (Coloseni 1.20), sfințiți (Evrei 13.12), apropiați (Efeseni 2.13); prin el o cale nouă este deschisă până în Locul Preasfânt (Evrei 10.19, 20). Și tot prin el victoria noastră este câștigată (Ap. 12.11). Prețios sânge al lui Isus! Virtuțile Sale, eficacitatea Sa sunt o piatră de poticnire pentru cei care nu și le însușesc prin credință curată, dar pentru cei răscumpărați sunt un subiect etern de laudă și de adorare. „Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său: ...a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin” (Ap.1.5).

Rânduilele conținute în aceste capitole privesc sfințenia practică a poporului Domnului. Ele implică mila (19.10), cinstea și adevărul (v. 11, 12), dreptatea (v.13-15), bunăvoința și dragostea (v.16-18). Este umilitor că întâlnim aceleași puneri în gardă adresate și creștinilor, în epistole, atât în cea către efeseni, cât și în cea către coloseni. Aceasta arată că firea veche dintr-un copil al lui Dumnezeu nu este cu nimic mai bună decât cea a israelitului de odinioară. „Să nu faceți după faptele țării Egiptului ...” începe cap. 18, înainte de a enumera întinările cărnii care sunt o urăciune înaintea Domnului. „Spun deci aceasta – îi învață apostolul Pavel pe efeseni– să nu mai umblați cum umblă națiunile ... care, pierzând orice simțire, s-au dat la destrăbălare ...” (Efeseni 4.17, 19; comparați de asemenea v. 25 și 28 cu Levitic 19.11). „Umblați în dragoste”, conchide apostolul (Efeseni 5.2) și aceeași concluzie apare și în v. 18: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Domnul Isus a citat acest verset și l-a ilustrat într-un mod perfect prin El Însuși. Din acest motiv, Iacov denumește conținutul acestui verset „Legea împărătească (cea a Împăratului), potrivit Scripturii!” (Luca 10.28-37; Iacov 2.8).

Această secțiune a cărții, incluzând capitolele 19 și 20, începe și sfârșește la fel, specificând că Israel avea menirea să fie poporul sfânt al unui Dumnezeu sfânt. Și aproape fiecare poruncă din aceste capitole se încheie cu cuvintele de aducere-aminte: „Eu sunt DOMNUL Dumnezeu vostru”. Cu cât mai mult cei care fac astăzi parte din familia lui Dumnezeu va trebui să reproducă sfințenia „Tatălui sfânt” ai Cărui copii sunt (Ioan 17.11). Petru citează v. 2 din cap. 19 completându-l: „după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți” (1 Petru 1.15-16). Aici nu este numai „pentru că Eu sunt sfânt”, ci „după cum”. Ce măsură ne este dată prin aceasta! Versetul 32 atrage atenția asupra respectului cuvenit bătrânilor, subiect pe care un tânăr creștin nu trebuie niciodată să-l neglijeze. Creștinismul trebuie să fie evident prin toată comportarea noastră, nu numai prin abținerea de la păcatele grozave pe care Dumnezeu este obligat să le denunțe în Cuvântul Său, ci în miile de detalii în care trebuie să exersăm dragostea și dreptatea practică (v. 34-36). Să nu uităm niciodată că frumosul nume de Hristos a fost invocat peste noi (Iacov 2.7 vezi și nota d), astfel că, prin comportarea noastră, onorăm sau dezonorăm acest nume prețios.

Așa cum odinioară simplul fapt de a aparține familiei lui Aaron conferea titlul de preot, tot astfel toți răscumpărații Domnului sunt astăzi adoratori. Însă când era vorba să-și exercite funcțiunea, un preot putea fi scos din slujbă. Contactul cu moartea, o căsătorie contrar voinței lui Dumnezeu, un defect fizic incurabil îl scoteau pe fiul lui Aaron din funcția sa sfântă. Îi era permis să se hrănească din pâinea lui Dumnezeu ca și ceilalți frați (v. 22), dar nu cunoștea deloc bucuria de a-l servi. Din nefericire, mulți credincioși sunt în acest caz! Cei care sunt orbi în sensul din 2 Petru 1.9 sau șchiopi în sensul din Evrei 12.13, în timp ce își păstrează titlul și privilegiul de copii ai lui Dumnezeu, nu-și pot împlini cum se cuvine serviciul de adoratori. Aceasta este o mare pierdere, nu numai pentru ei, ci în primul rând pentru Domnul. Dacă Marele nostru Preot Se poartă cu milă față de defectele și infirmitățile alor Săi (cap. 21 – ceea ce ne este confirmat de Evrei 4.15), El nu Se poate asocia cu acela care, în cap. 22, este imaginea evidentă a păcatului în ei: o scurgere sau o lepră (v. 4). O asemenea întinare a unui credincios îl privează de a se bucura de „lucrurile sfinte”.

De la Levitic 21.1 până la 22.16, Dumnezeu Se îngrijește de păstrarea preoției fără pată, în timp ce în v. 17-33 Se ocupă de calitatea jertfelor. Nu este într-adevăr trist că El este obligat să precizeze: «Să nu-Mi oferiți animale bolnave sau având vreun cusur»? În ciuda acestor instrucțiuni care nici n-ar fi trebuit să fie date, fiind de la sine înțelese, profetul Maleahi ne spune că poporul a adus astfel de ofrande. Făcând astfel, nedreptatea comisă de ei era de două ori mai mare: în primul rând, pentru că însemna disprețuirea lui Dumnezeu; ceea ce ei n-ar fi îndrăznit să aducă guvernatorului lor (Maleahi 1.8), ce era de nevândut, găseau suficient de bun pentru Dumnezeu. În al doilea rând, pentru că toate aceste jertfe, care spuneau despre Hristos, victima perfectă, trebuia să fie fără cusur. Și noi, dragi creștini, ce rezervăm noi pentru Domnul din timpul nostru, din energia noastră, din inteligența noastră, din banii noștri? Ce avem mai bun sau numai surplusul, cel cu care nu știm ce să facem? Spre deosebire de jertfele pentru păcat, necesare, obligatorii, aici este vorba de daruri de mulțumire, de bunăvoie, facultative. Din partea noastră, nimic cu forța. Dumnezeu nu pretinde nimic. Dar cu cât inimile noastre sunt mai cuprinse de dragostea lui Isus, cu atât mai pretențioși trebuie să fim cu privire la ce îi aducem în schimb.

Acest capitol este un calendar al «zilelor solemne» ale Domnului, numite „sărbătorile rânduite” (sau: timpurile stabilite), care aveau loc în fiecare an. Erau în număr de șapte, în afară de Sabat, ziua de odihnă săptămânală, care este tratată cea dintâi. S-a remarcat că aceste sărbători, în succesiunea lor, dezvăluie în afara ochilor noștri istoria lui Israel începând de la cruce, planurile lui Dumnezeu cu privire la această națiune, planurile Lui în privința Bisericii (deși întrucâtva în chip ascuns), în sfârșit, planurile Lui privind-L pe Fiul Său. Totul a început la Paști: Punctul de pornire al binecuvântării lui Israel, al binecuvântării Bisericii, ca și al fericirii fiecărui om este crucea. Imediat după aceasta, sărbătoarea Azimelor (a pâinii nedospite) Îl evoca pe „Cel care n-a cunoscut păcat” (2 Corinteni 5.21), a Cărui despărțire de rău trebuie să se reproducă în mersul Adunării, ceea ce înseamnă în fiecare răscumpărat. „Aluatul vechi” trebuie scos afară, căci noi suntem „fără aluat” (1 Corinteni 5.7). Urma apoi sărbătoarea celor dintâi roade. Primul snop legănat este tot Hristos, triumfător în învierea Sa, întâiul născut dintre morți, prezentat lui Dumnezeu în multiplele aspecte ale gloriilor Sale: „ca să vă fie primit” (v.11).

Cincizeci de zile separau sărbătoarea celor dintâi roade de cea a săptămânii sau Cincizecimea. Amândouă aveau loc în ziua de după Sabat, adică în prima zi a săptămânii. Știm că, după învierea Sa, înainte de înălțarea la cer, Domnul li S-a arătat de mai multe ori ucenicilor Săi pentru a-i mângâia, a-i încuraja și a-i trimite să vestească Evanghelia. Apoi cap. 2 din Fapte ne arată cum Duhul Sfânt a coborât din cer la Cincizecime pentru a locui în Adunare. Cele două pâini menționate în v. 17 sunt un simbol al acestei Biserici alcătuite din credincioși evrei și „străini”. Dar cei care o alcătuiesc sunt încă pe pământ și de aceea aluatul, simbol al păcatului, nu poate lipsi din aceste pâini. (1 Ioan 1.7, 9). Astfel sunt „cele dintâi roade” ale lucrării crucii prezentate lui Dumnezeu de către preot. Și Isus, vorbind despre El Însuși ca fiind „bobul de grâu” care trebuia să cadă „în pământ” și să moară, putea adăuga: „dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12.24). Snopul celor dintâi roade era mărturia, premiza unui bogat seceriș (v. 22). Hristos, Omul înviat, nu va rămâne singur în glorie. Se va întoarce cu cântec de bucurie, purtându-și snopii (Psalmul 126.6).

Din punct de vedere istoric, în prezent ne aflăm în perioada care urmează Cincizecimii. Israel este lăsat deoparte, este perioada Bisericii, timp în care Domnul Isus adună „într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11.52). Totuși va veni și ziua când tot Israelul va fi la rândul său strâns. După răpirea Bisericii, memorialul bucuriei sau „sărbătoarea trâmbițelor” (Numeri 29.1) va convoca poporul și-l va uni din nou în țara lui, pregătindu-l pentru marea smerire din cea de-a șasea sărbătoare: ziua Ispășirii, căreia îi corespund ceremoniile din cap. 16. Israel, în mare neliniște, va fi în așteptarea Aceluia care acum este în Locul Preasfânt, ca să apară, împreună cu ai Săi, pentru mântuire (Evrei 9.28 vezi și nota e: „Deosebit de venirea pentru păcat”), pentru eliberarea sa. Și astfel ajungem la sărbătoarea corturilor, descrisă în detaliu în acest pasaj. Ea simbolizează domnia dreptății și a păcii pe pământ, care este numită mileniul. Să numărăm de câte ori se repetă cuvintele „să nu faci nici o lucrare de slugă”. În mărșăleț plan al harului, care merge de la cruce la glorie, Dumnezeu Și-a rezervat privilegiul de a face El însuși lucrarea. Omul și eforturile lui nu sunt de nici un folos. Este o lucrare divină. Este „glorioasă și măreață” (Psalmul 111.3).

După cum am văzut, în cursul anului copiii lui Israel aveau ocazii speciale de a se strânge laolaltă pentru sărbători. Nu li se cerea decât să se prezinte din când în când. Pe de altă parte, slujba făcută în contul lor nu înceta niciodată. Candelele ardeau neconținut (v. 3). Câtă fericire să ne gândim că și atunci când suntem prea ocupați cu treburile vieții acesteia pentru a ne putea gândi la cer, chiar și atunci când comuniunea noastră s-a întrerupt, lumina lui Hristos, Sfeșnicul divin, nu încetează să strălucească în toată puterea înaintea lui Dumnezeu! Și ce anume luminează? Luminează cele douăsprezece pâini aranjate pe masă, care reprezintă poporul lui Dumnezeu în întregime, strâns în perfectă ordine în sanctuar. Episodul cu hulitorul și cu pedepsirea acestuia ne învață cum, în ciuda acestui loc privilegiat, apostazia își va face apariția în mijlocul poporului și care îi va fi teribila pedeapsă. „Numele mai presus de orice nume” a fost hulit când Fiul lui Dumnezeu venit pe pământ a fost insultat, respins și răstignit. Și așa va fi și în viitorul apropiat când „omul fărădelegii”, Antihristul, se va împotrivi și se va înălța mai presus de orice se numește „Dumnezeu”. Domnul Isus „îl va desființa prin arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2. 8).

Dumnezeu, care a dat omului Sabatul, Se îngrijește și de creația Sa. La fiecare șapte ani, lucrul pământului trebuia întrerupt, pentru ca pământul să se poată odihni. Și la fiecare șapte ori șapte ani, o dată la cincizeci de ani, în Israel trebuia să se audă trâmbița care vestește Anul Jubiliar, restaurarea tuturor lucrurilor. În consecință, nici o tranzacție, nici o cumpărare a vreunei proprietăți nu putea avea loc fără să se aibă în vedere data jubileului care urma și de care trebuia să se țină cont fără încetare. Dragi copii ai lui Dumnezeu, această trâmbiță căreia toți israeliții – și în special cei oprimați – îi așteptau sunetul, nu ne face ea să ne gândim la cea din urmă trâmbiță, cu al cărei sunet Domnul va coborî din cer pentru a-i aduna sus pe toți cei care îi aparțin? (1 Corinteni 15.52). Da, Domnul vine, să nu uităm aceasta! Să trăim în această perspectivă! Să dăm lucrurilor de pe pământ numai o valoare relativă. Ele au un caracter trecător: ne vom bucura de ele numai pentru un timp. Să ne fixăm privirile dincolo de acestea, asupra lucrurilor care nu se văd, dar care sunt eterne (2 Corinteni 4.18). Fie ca deciziile noastre, proiectele noastre, subiectele noastre de mulțumire ca și cele de încercare să poată purta mereu în fața ochilor noștri marca «provizoriu», pe care le-o conferă preaferita noastră speranță!

„Pământul este al Meu”, amintește Domnul poporului Său, și „voi sunteți străini și oaspeți ai Mei” (v. 23). În același fel în care o gazdă se îngrijește de oaspeții săi, Dumnezeu Se angajează să Se preocupe de întreținerea alor Săi și să le dea, într-o manieră miraculoasă, în fiecare al șaselea an, o recoltă triplă, care să le permită să țină anul sabatic. Creștinul este aici jos proprietar de pământ în și mai mică măsură decât Israel. Dacă am fi mereu conștienți că nimic nu este al nostru, ci că totul este al Domnului, nu ar fi mai puține poftă în inimile noastre și mai puține certuri între noi? Noi avem în cer, nu pe pământ, adevăratele bogății și acelea sunt ale noastre (Luca 16.11-12). În tot cuprinsul acestui capitol, Dumnezeu are plăcerea de a-Și dezvălui harul Său măreț, arătându-ne cum îi eliberează pe ai Săi, cum Se ocupă de odihna lor, de bucuria lor, cum Se îngrijește ca ei să nu cadă victimă împietririi fraților lor sau propriei lor neglijențe. În toate acestea, El ne dă un exemplu, invitându-ne să arătăm celorlalți aceeași îndurare de care avem noi parte (v. 35-38). Aceasta va fi pentru noi un prilej să îi arătăm Domnului că prețuim harul Său și că nu am uitat ceea ce a făcut El pentru noi (Matei 18.32, 33).

Când răsuna trâmbița eliberării (v. 9), robul își recăpăta libertatea, săracul își recupera proprietatea, familiile se reuneau, fiecare moștenire revenea la adevăratul proprietar. Era o restaurare, o bucurie generală, simbol a ceea ce Israel și lumea întreagă vor cunoaște atunci când Satan va fi legat, iar creația, din contră, va fi dezlegată din robia sa. Suspinând și „în dureri de naștere până acum”, pământul se va bucura sub împărăția lui Hristos „de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8.21). Asemenea săracului vândut unui străin (v. 47), poporul Israel, care din propria-i vină și-a pierdut moștenirea, și-o va recăpăta în final din mâinile Celui care l-a răscumpărat: Hristos, adevăratul Boaz (Rut 4). Dacă Dumnezeu trebuie să aibă ultimul cuvânt în tot ce privește creația, putem fi siguri că El îi va elibera deplin pe toți cei care îi aparțin. Un frate în Hristos poate să fi permis să se răpească bucuria moștenirii și să fi devenit sărac din punct de vedere spiritual. Gândul Domnului este să-l readucă în har, ștergându-i tot trecutul (El nu ne face cunoscut motivele pentru care acest frate a ajuns sărac), și să-l facă să se bucure din nou de toate comorile cerești.

Două principii divine merg mereu împreună: Unul este harul suveran – l-am admirat în lucrare în cap. 25. Celălalt este guvernarea, subiectul cap. 26. În timp ce, pe de o parte, Dumnezeu dă fără a pune condiții, pe de altă parte are grijă ca fiecare să secere ceea ce a semănat. Domnul Se îngrijește să prevină poporul asupra consecințelor comportării lor, în bine sau în rău, după faptele lor bune sau rele. Și cum gândește întotdeauna bine, El începe nu cu amenințări, ci cu promisiuni încurajatoare, descriind binecuvântările care vor izvorî pentru Israel ca urmare a umblării în ascultare. Desigur, acestea sunt binecuvântări pământești, spre deosebire de cele cerești ale creștinului, care este „binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos” (Efeseni 1.3). Dar una dintre aceste promisiuni ale Domnului, de o valoare cu totul deosebită, este comună atât pentru poporul pământesc, cât și pentru cel ceresc: cea din v. 12, pe care Pavel o citează corintenilor: „Eu voi umbla între voi și voi fi Dumnezeuul vostru și voi veți fi poporul Meu”. Aceasta implică aceeași responsabilitate atât pentru creștin cât și pentru Israel: aceea de a fi complet despărțiți de orice formă de idolatrie (v.1: comp. cu 2 Cor. 6.16).

Domnul îl pusese în gardă încă o dată pe poporul Său cu toată seriozitatea asupra idolatriei (v. 1). Vai! – va mai fi necesar și un cuvânt din partea profetului Amos (Amos 5.25-27), citat de Ștefan (Fapte 7.42, 43), pentru ca noi să știm aceasta: că încă în deșert, casa lui Israel a adus omagiu idolilor pe care și-i făcuse, mai ales înaintea groaznicului Moloh (vezi cap. 20.1-5). De aceea se vor fi împlinit ulterior toate acele amenințări din ce în ce mai serioase împotriva poporului vinovat. Cât de dură este inima omului! Pentru a o zdrobi, Dumnezeu este constrâns să lovească din ce în ce mai tare. Uneori este obligat să Se poarte așa și cu noi. Începe prin a ne corecta cu blândețe, dar, dacă nu ascultăm, vocea Sa devine din ce în ce mai imperioasă. Proverbe 29.1 avertizează că „omul care, fiind musturat des, își înțepenește grumazul, va fi zdrobit deodată și fără leac”.

Să învățăm deci să recunoaștem imediat glasul Domnului și să nu refuzăm să fim îndreptați de El (Psalmul 141.5). Pentru că ne iubește, nu ne va pedepsi niciodată mai mult decât va fi necesar pentru ca lecția să fie învățată. Pentru că este credincios, va stăruia până când această lucrare a răbdării va întoarce spre El gândurile și inimile noastre.

Într-un fel sau în altul va trebui ca drepturile lui Dumnezeu să fie respectate. Dacă poporul nu ține anii sabatici prescriși în cap. 25, Domnul îl va constrânge, scoțându-l cu forța din țara care este a Lui. Israel «nu-și va îndeplini obligațiile de chirie față de proprietarul său», am putea spune. Și acesta va fi unul din motivele plecării lui în Babilon. Cei 70 de ani ai captivității vor corespunde celor 70 de ani sabatici nerespectați în timpul întregii perioade a împăraților (2 Cronici 36.20-21). Teribile vor fi consecințele păcatului lui Israel. Dumnezeu este mai sever cu acest popor decât cu alte națiuni. Responsabilitatea acestuia este într-adevăr cu mult mai mare. Oracolele divine lor le-au fost încredințate. Ei sunt în relație cu Dumnezeu cel adevărat, al Cărui Nume, din cauza lor, nu va fi lipsit de a fi hulit printre națiuni (Romani 3.2; 2.24). Dar, dacă Dumnezeu a fost mai exigent cu Israel decât cu națiunile păgâne, nu credeți că trebuie să fie și mai exigent față de cei care, ca și noi, au în mâini Cuvântul Său? „Oricui i s-a dat mult, i se va cere mult” (Luca 12.48). Să reținem de asemenea că a-și mărturisii păcatul (v. 40) și a accepta pedepsa pentru aceasta (v. 43) sunt condițiile restaurării.

Acest capitol se ocupă de legămintele (v.1 nota a: promisiuni de bunăvoie care, odată făcute, nu se mai puteau schimba) pe care le puteau face copiii lui Israel, cât și de modul în care preotul avea să le estimeze. În cap. 30 din Exod atenția noastră a fost atrasă de faptul că prețul răscumpărării era identic pentru toți. Aici, dimpotrivă, aprecierile variază de la unul la altul. Într-adevăr, nu se pune în discuție ceea ce reprezintă mântuirea noastră, ci mai degrabă capacitățile pe care le posedă fiecare. Răscumpărați cu același preț: sângele prețios al lui Isus, toți copiii lui Dumnezeu sunt departe de a fi la același nivel spiritual, la aceeași aptitudine pentru slujire. Și preotul trebuia să intervină pentru a aprecia lucrarea fiecăruia: „potrivit cu prețuirea preotului, așa va fi” (v. 12). Dacă vom avea tendința să criticăm ceea ce fac sau nu fac alții credincioși, ar trebui să ne amintim că Cel care judecă este Domnul și că, în trupul lui Hristos, fiecare mădular are importanța sa și funcțiunea sa particulară (1 Cor. 4.4, 5). Persoane, animale sau case, toate puteau fi consacrate Domnului. Cu siguranță, nu avem nimic mai de preț să dedicăm Domnului decât propria persoană. Aceasta au făcut macedonenii despre care vorbește apostolul: „întâi s-au dat pe ei înșiși Domnului”. Și toată slujirea lor, promptă, abundentă în bucurie, a izvorât din această dăruire inițială (2 Corinteni 8.2-5).

Să lăsăm ca Domnul să aprecieze și să estimeze ceea ce fac alții! Și nici să nu fim preocupați să primim pentru noi aprobarea celor din jurul nostru; să nu așteptăm de la oameni mai mult decât ce a primit Cel care a fost „prețuit de ei” la numai treizeci de arginți (Zaharia 11.12, 13). Mai curând să ne străduim să ne prezentăm pe noi înșiși ca lucrători aprobați de Dumnezeu (2 Timotei 2.15). În cartea Levitic, al cărei studiu îl vom termina, ne-am ocupat de preot și de funcțiile sale. Studiu puțin anevoios uneori, dar care ne-a permis să ne îndreptăm atenția spre Isus, Marele nostru Preot! Am putut recunoaște implicarea Sa în toate domeniile vieții alor Săi. Pentru mântuire: El a intrat în Locul Sfânt cu propriul Său sânge, obținând o răscumpărare eternă. Pentru umblare: El veghează să îndepărteze toată lepra. Pentru slujbă: El este, în capitolul nostru, Cel care apreciază toate potrivit cu propria Sa măsură! Lucru trist de spus, există creștini care acceptă bine mântuirea, dar care apoi ar prefera ca Domnul să nu Se ocupe de socotelile lor. Atunci, pentru aceștia, va trebui să vină triste experiențe, ca cele din cap. 26, până când afecțiunile lor vor fi redesteptate. Domnul să ne dea o încredere deplină în Persoana Sa și în lucrarea Sa!

Structura cărții Levitic

„Și Domnul la chemat pe Moise și ia vorbit din cortul întâlnirii.” Levitic 1.1

„Voi fi sfințit în cei care se apropie de Mine.” Levitic 10.3

Levitic este o carte a Bibliei pe care unii credincioși nu citesc, socotind-o a fi greu de înțeles și fără aplicabilitate pentru noi, creștinii. Însă, deși ea nu a fost scrisă despre noi, a fost cu siguranță scrisă pentru noi (1 Corinteni 10.11). Numele ei vine de la leviți, deși ea nu vorbește despre ei, ci despre preoție, și pentru acest motiv unii au considerat-o a fi un fel de manual al preoților. Cartea Numeri este cea care se ocupă de leviți.

În mod surprinzător, întreaga carte Levitic și primele 10 capitole ale cărții Numeri acoperă o perioadă de doar cincizeci de zile! Precum celelalte secțiuni ale Pentateuhului, și cartea Levitic are o carte corespondentă în Noul Testament, anume Epistola către Evrei. Această carte minunată a Noului Testament prezintă temeiul sfânt și drept pe care poporul lui Dumnezeu se poate apropia de El, ca preoți sfinți.

În Exod, Dumnezeu ia vorbit lui Moise „de pe munte” (Exod 19.3), însă în Levitic, El ia vorbit „din cort” (Levitic 1.1). De ce? Pentru că acum cortul fusese consacrat și umplut cu gloria lui Dumnezeu (Exod 40.33,34). Dumnezeu Se apropiase, iar poporul putea veni la El prin mijlocirea preoției și a jertfelor. Dumnezeu nu mai era pe muntele Sinai, ci locuia în mijlocul poporului Său. Aceasta este o imagine a locuirii lui Dumnezeu, prin Duhul, în Adunare.

Să nu renunțăm deci la a savura această carte! Ea reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu către noi, preoții sfinți care avem privilegiul să ne apropiem de El!

„Când vreun om dintre voi va aduce un dar, să aduceți darul vostru dintre animale, din cireadă sau din turmă.” Levitic 1.2

Una dintre trăsăturile de bază ale cărții Levitic este multitudinea detaliilor oferite cu privire la jertfe, în capitolele 1-8. Cercetătorul atent al Scripturii va fi răsplătit din belșug studiind aceste capitole. În capitolele 1-6 găsim cele cinci jertfe importante: ardereadot, darul de mâncare, jertfa de pace, jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Fiecare dintre ele prezintă un aspect diferit al Persoanei și al lucrării Domnului Isus Hristos. De exemplu, ardereadot simbolizează ascultarea lui Hristos până la moarte, pentru gloria lui Dumnezeu. În darul de mâncare vedem umanitatea perfectă a lui Hristos și viața Sa trăită în mod perfect pentru plăcerea lui Dumnezeu.

Toate jertfele pot fi împărțite în două categorii: jertfe care sunt de miros plăcut și jertfe care nu sunt de miros plăcut. Jertfele de miros plăcut erau oferite în primul rând pentru Dumnezeu, în timp ce jertfele pentru păcat și pentru vină puneau accentul pe nevoia israelitului ca păcătos. În jertfele de miros plăcut, cel care o aducea era identificat cu jertfa, o imagine a faptului că am fost pe deplin acceptați „în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6); în jertfele care nu erau de un miros plăcut, jertfa era identificată cu cel care o aducea, imagine a faptului că Hristos „a fost făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21).

Levitic 16 este unul dintre cele mai interesante și mai importante capitole din Biblie; el prezintă cel mai sfânt ritual din calendarul evreiesc – Ziua Ispășirii. Învățătura despre ispășire și substituie este simbolizată în acest capitol prin cei doi țapi, folosiți ca jertfă pentru păcat. Evrei 9 se bazează în mare parte pe simbolurile din Levitic 16, legate de Ziua Ispășirii. Cu cât ne adâncim mai mult în cartea Levitic, cu atât vom vedea cât de bogată este ea pentru cel credincios.

„Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: «Sărbătorile rânduite ale Domnului, pe care le veți vesti, să fie adunări sfinte. Acestea sunt sărbătorile Mele rânduite»“. Levitic 23.1,2

Capitolul 23 din Levitic prezintă una dintre cele mai uimitoare profeții din Biblie, deși în mod simbolic. Duhul Sfânt folosește sărbătorile din calendarul religios al lui Israel pentru a prezenta evenimentele de la cruce până la Mileniu. Acest calendar a fost numit «calendarul profetic al lui Dumnezeu», datorită vederii panoramice pe care o oferă asupra trecutului și asupra viitorului. Fără a intra în prea multe detalii, vom prezenta un mic sumar:

1. Paștele – lucrarea de răscumpărare a lui Hristos, de la cruce.
2. Sărbătoarea Azimelor – înlăturarea păcatului din umblarea noastră zilnică.
3. Sărbătoarea celor dintâi roade – învierea lui Hristos în prima zi a săptămânii.
4. Sărbătoarea Cincizecimii (a Săptămânilor) – coborârea Duhului Sfânt și formarea Adunării.
5. Sărbătoarea Trompetelor – trezirea și strângerea lui Israel într-o zi viitoare.
6. Ziua Ispășirii – pocăința iudeilor din cauză că L-au lepădat pe Mesia.
7. Sărbătoarea Corturilor – Împărăția milenială a lui Hristos.

Sărbătorile încep deci cu crucea și se sfârșesc cu gloria, ceea ce este în acord cu 1 Petru 1.11: „Patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea“. La sfârșitul acestei prezentări a cărții Levitic îi încurajăm pe cei credincioși să o citească atent și cu rugăciune. Deși este o carte dificilă, cineva a spus că, atunci când este vorba de a pătrunde semnificația Bibliei, Dumnezeu «nea lăsat cheia lângă ușa».

clickbible.org